

სანამ საქართველო რუსეთს შეუერთდებოდა, აქაობას მეტწილად გადმოხვეწილი იმერლები ეტანებოდნენ. კახეთის აჯანყების შემდეგ კი, როცა დამარცხებული ვაჩხაძეები, ანდრონიკაშვილები, ვარაზაშვილები და ჯიღურები ციმბირში გარეკეს, პეტრემ კახელებს მოაშურებინა, უნდა ციხეს და გადასახლება გადაეღობა, ვისაც ვერ კიდევ ვერ დაეწია მთავარმართებელ ეროლოვის უღმბელო ხელი. სწორედ ამ ხანში მოხდა ერთი საკვირველი ამბავი: ყველას მოულოდნელად ევლისციხეში მდებარე ქვეყნის მთავარს და აჭაურ სამწყვსოს ახალი მოძღვარი გამოუგზავნეს. ამ გაუგებარ გამოცანას პასუხი მაშინვე მოეძებნა, როცა ერთხელ, გათენებინას, ქვეყნში ცხენოსანი ჩაფრები ამოვიდნენ და ერთი ხანმოკლე გლეხის თვლი მახანაშვილის კარშიდაბო იკითხეს. არ გასულა დღე-ღამე, მახანაშვილის სახლიდან ქალების მოთქმა და ხალხების ზრიალი მოისმა კარის მებრძოლებმა დაიხანეს, როგორ გამოათრის ჩაფრებმა მოტილოვებულ ეზოში ნაცემ-ნაგვემ ქაიცი, ხელ-ფეხზე ბორცვები დაადეს, უნაგირს დააბრეს და გზას გაუდგინეს.

და იმავე წუთში დაიგუგუნა დედო-ზარმა. მთელი ქვეყნის ეზოს მთაყვანა, სოფლის თავიკაცებს ბევრი ბჭობა და ყოყმანი არ დაუწყიათ, იქვე გამოიხანეს საიმიდო ბიჭები და ჩაფრებს კვალდაკვალ დაადგინეს, თანაც გაფრთხილეს, ის ბიჭი პოლიციას არ დაანათო, ოღონდ ეცადეთ, კაცის ცოდვა არ დაიდოთ...

მდევარმა პირნათლად შესარტულა სოფლის დანახაბი. ცოცხალ-მკვდარი მახანაშვილი გამოიხანეს, ჩაფრებს კი ჩააგონეს, ამ სოფელში გზა სამუდამოდ დაივიწყეთ, თორემ მტორად ასე უსისხლოდ ერთმანეთს აკარდებოდნენ...

მახანაშვილის ამბავმა არა ერთი და ორი კაცი გააფრთხილა ქვეყნში. ამ გაზახულზე ორი აჭაური მოსახლე — ერთი იმერელი დურგალი და ერთი ცხელი მწყობრივად თვალდაღიწია, მახანაშვილის გეგმებით... წაყიდნენ და დაიკარგნენ, მათი ასავალ-დასავალი მე-ხორციელმა ვერ გაავი, რამდენჯერაც არ მოკითხეს თელას, პასუხი მუდამ ერთი იყო. — აქედან იმდღესვე წამოვიდნენ, იქნებ გზაში სადმე წაგვხვდნენ და ტყვედ ჩაგვარდნენ...

ეს ყველაფერი სიმართლეს ჰგავდა ჯერ კიდევ პატარა კახი გულმოდგინე ამბობდა, ლეკთა გააღვას საქართველო...

ერმოლოვის დროსაც ლეკის ნაბიები ძველებურად არბევდნენ კახეთის სოფლებს: ამიტომ მახანაშვილის ნათქვამი სიტყვა ქვეყნელებმა აღვივალ ირწმუნეს და ბედს შეურთდნენ. მაგრამ როდესაც მახანაშვილმა ცოტა მოიკეთა და სული ჩაიდგა, დედას თურმე ნიკა ჯაჭვამის პაპს და საიღუმლოდ გაიწვია, ჩვენმა მღვდელმა გამოიჭრა ყელი, ნამდვილად იმან გამცია...

ენა დამოკლე, ბიჭო, მკრეხლობას ნუ დაიწყებ, თორემ მოძღვარს სიტყვა მიუვა და ხატზე გადავცემს! — დაფეთდა ბერკაცი.

— არა, ძმაო, შენ არ იცი, რა მოხდა! ყური დამიგდე! — მიუგო მახანაშვილმა: — სოფელში სულიერმა არ იცოდა, რომ მე ჩემს ცოლს კაცის სისხლი დამედო! იმ დღეს ალექსანდრე ბატონიშვილის ამაღლი ვიყავ, ძალიან შემომძალა თავი იმ უღელურმა. სხვა გზა არ იყო, უნდა დამეკრა! იმ დღის მერე დაიკარგე მოსვენება! დავეწყებოდი, ავდებოდი. — გარჩევა არ იყო, სულ მისი სახე მელანდებოდა და ჩემი მთავარი სული მიჰქონდა... და მეც აღსარების დროს აღარ გადავიციე, ყველაფერში გამოვუტყდი ჩემს მღვდელს, იქნებ მამაშვიციერმა ცოცხა-დანაშაული შემინდოს-მეთქი.

ბერიკაცს ხმა არ გაუღია. თავიდან ბოლომდე ჩუმად მოისმინა მახანაშვილის მთელი აღსარება, ასევე ჩუმად წამოიღო და მასპინძელს გამოეთხოვა.

ცოტა კი გაუვიწყრა მახანაშვილს, რომ მისმა სიტყვამ თითქმის ვერაერთად გამოიხილა ვერ მოიგო მეგობრის გულში. არადა, სულიერი მოძღვრის ასეთი მუხანათობა ქვეყნის დაქვევას ჰგავდა.

„აღსარებას იმითომ გუებუნები, რომ ჩემი სახეწარი ომბრის მიუტანე, შენ კი პოლიციამი მიგაქვს, შე სულწაყმენილი!“

რა იცოდა მაშინ მახანაშვილმა, თუ რა ცეცხლი წაჰკიდა ბერიკაცს მისმა ნათქვამმა. მახანაშვილის სახლიდან ნიკას პაპამ პირდაპირ იმ უყვალოდ დაკარგული ბიჭების ოჯახებს მიაშურა. წერილად გამოაკითხა ჯალაბ, იყვნენ თუ არა მათი სახლიკაცები აღსარებაზე სოფლის მღვდელთან.

— იყვნენ, ბატონო, როგორ არ იყვნენ! გახარებული დაბრუნდნენ ეკლესიიდან! რა გულმოწყალე ყოფილა ჩვენი მოძღვარი ყველა ცოდვა შეგინდო და წმინდა ზიარებაც მიგავლინაო...

ნიკას პაპამ კარგად იცოდა, რა ცოდვა-ბრალე იყვნენ გახვეწილი მისი მეზობლები. ისიც მათთან იყო იმ დამეს, როდესაც კახეთის არეულობის მონაწილეებმა მანაშვილს დაზარალებულ კახელებს ცხენები მოსტაცეს, თავს ცეცხლში წაუკიდეს და საუბედროდ ერთი მანაშვილი კაცი შეჯინებდნენ იმსხვერპლს, ღვირ-ნასვამს თივაზე მისძინებდა, ქერი თავზე ისე ჩამოემხო, ვის დაძახებაც ვერ მოასწრო.

ცხენოსანი ჯარი უცხენოდ კი დატოვეს, მაგრამ ყველას სანახებლად დარჩა იმ ერთი ზეგარე კაცის დაღუპვა. და მათაც უკვე არაფერი აღარ დაუმალეს სულიერ მოძღვარს...

— პოლიციის ქაშუმი ყოფილა ეგ ძალიან-შეილი ამბობს და არაბნებინებდა თურმე ხალხს ზიარებაზე! — დაასკვნა ბერიკაცმა და მთელი სოფელი გააფრთხილა, ამიერიდან ევლოვის ოლარს ახლო არ გაეკაროს.

მღვდელი მიხვდა, რომ მისი ბნელი საქმეები სამზეოზე გამოიტანეს. მეორე დღესვე გაეკრძალა. დასაწყისი იხ. „კომუნისტა“, № 208.

გულა-ნაბილი აიკრა და ქვეყნს სამუდამოდ გამოეთხოვა.

ასე ქაპან-წყვეტეში, ომსა და ბრძოლაში შენდებოდა სოფელი ქვეყნი, — კახეთის ეს პატარა ლამაზი მთიანეთი. სახელწოდებდა, ქვა და ქვიშა რამდენიც ხვდა, იმდენი მოიპოვებოდა ახლომდებარე ხევებში. ბლომად იყო ვარჯას მოწყურებული მუშა-ხელიც და სახლი სახლს ემატებოდა, ორბობე — ორბობეს. სოფელმა ვაშალა მხრები და პირველი მოვფელი ომის წინ ქვეყნში უკვე სამსამადე კომლი ცხოვრობდა.

როგორც უკვე ითქვა, ქვეყნის შემოგზინდნენ არა მარტო უსამართლობასთან მეტობილი გლეხები, არამედ აქა-ქა უკვე გამოვიდნენ შორიდან გადმოხვეწილი ბელისმაძიებლები, ილიო ცხოვრების მოყვარულნი... ერთმა მე-ქვანუშობა დაიწყო, მეორემ თავისუფალი მიწა დაიჩემა და სახიაროდ გასცა ვიღაც შორიან-ნიდან ხინხანა ეხ დალაღობა მიჰყო ხელი. ერთხელ კარის მეზობელს ძროხა მიჰყიდა, სოფლის მასწავლებელს ალხან-გაღმდინად ცხენი გამოუყვანა. მეორე კვირას ის მასწავლებელი ყვეარის გზაზე გაიჭრეს და ცხენიდან ჩამოაგდეს... გამოიკვია, ცხენიცა და ძროხაც ნაქურდალი ყოფილიყო. მაშინვე შეპყარეს სოფელი, შორიანელი ხინხანი შეჩაგნეს და ქვეყნიდან გააძევეს, სხვები კი გააფრთხილეს, ხარმა უღელში კვლის გამრულდა თუ დაიწყო, მისი ნახანავი მიწას ბარჯის ვერ მოჰკიდებს, დანარჩენი თქვენ იფიქრეთ და იანგარიშეთ.

ქურდებსა და მრუშებს; კაცი იქნებოდა თუ ქალი, სოფელში არ გაიჩრებდნენ, თუნდაც ისინი დიდად პატივსაცემი ოჯახის შვილები ყოფილიყვნენ. ასეთმა დაუზოგველმა, არადამთობმა განაჩენმა (ვერც ღმერთთან და ვერც კაცთან რომ ვერ გასაჩივრებ) თანდათან დამინდა მღვრი ნაყიდი და სოფელი ერთობრად შეპყრა. იცოდა ქვეყნმა სირცხვილ-ნაშუსი, იცოდა ჭირნი გატანა და ლხინში — ხმის აწყობა. რა რაკოლა კალმს სიტყვა გატანა წამოსცა, მაშინ ერთი არც ისე ძველი ამბავი უნდა გაეცინათ. ყველა საქმეარ სიტყვაზე უფრო მკვიდრად იგი დახატეს სოფელ ქვეყნის ზნეკეთილობას.

გურჯაანში, ახლოს ხევის პირას, ნატო ვანჩაბის მამის ანდროსლარზე, შალიკაანთ გორაზე, მოსჩანს ახლადაგებული ერთსართულიანი შენობა. გარეგნულად იგი მინჯა და მანქა არ გამოიჩინევა მეზობლად მდებარე შენობებისაგან, მაგრამ თუ ერთხელ შეიღებ

თავი მეორე უშივარი, ვითა უნორსო...

აჯანყება ერთდროულად უნდა დაწყებულიყო საქართველოს ყველა კუთხეში. გულდავულ ემზადებოდნენ. გაბედული და პარტიის სიმართლეში დაჯერებული ადამიანები ჩაუდგნენ სათავეში კარგად შეიარაღებულ რაზმებს.

სამხედრო-რევოლუციურმა შტაბმა თითქმის ყველაფერი გაითვალისწინა, ყველაფერი აწინ-დაწინ... და მისიც ციხე შეიგინდან ვატყდა: გამოჩნდა ერთი იღადა, და იქვე გაჩნდნენ საირილონ კედლის განსაზღვრებული რაზმის მებრძოლები, აჯანყებას თავი მოკვეთეს, მიეღო სამხედრო შტაბი უკუდებოდა დააბატონებდა. ახლა მთავარი სადარდელი და საზრუნავი მხოლოდ ის იყო, რომ პარტიის სამხარეო კომიტეტს ქალაქად საფლად შეიკრები დაეგზავნა. — აჯანყება გადაიღო და ბრძოლა არ დაიწყეთ...

კახეთში გაგზავნეს გამოცდილი და გულადი მებრძოლი გიორგი მირიანაშვილი. ერთი კაცი ათად გაიჭრა და თითქმის ყველაგან მი-აწვდინა ხმა, ყველას გაავებინა იმ საბედისწერო დამის ამბავი.

როგორც თვითონ გიორგი მირიანაშვილი გვიამბობს თავის გამოუქვეყნებელ მოგონებაში, მან მოასწრო და გააფრთხილა შეთქმულების მონაწილენი: საკარგოს სადგურში — სიკო გოგიშვილი, კაჭრეთში — ნიკო მახანაშვილი, გულჯანში — გიორგი გულგერ-ლაშვილი, კოლა როსტომიშვილი, და ლევან ჯავახიშვილი, ევლისციხეში — იოსებ ჩიქურ-ჩიშვილი; ხოლო თელავში რაზმის მეთაურის სახელზე წერილი გაატანა ევლისციხელ სახლში დაღმწილი.

ვერ მოასწრეს ლავილების გაფრთხილება. თუმცა ამ უშივარმა კაცმა იმავე დამეს სილხადიდან დაშიფრული დეგუშა გაუგზავნა ლავილებს, თამარის ქორწილი გადაიღო, არ ჩამოტყდნენ...

დეგუშა სხვა გზა არ იყო, სხვა ვერაინ და ვერაფერი შეიჩრებდა უკვე დაბრულ ტოლს. მაგრამ ფსტიტის მოწვევამ დიდხანს ატრიალა ხელში ასე უყვამოდ და უღრთოდ

მთას და უბერუნდა მთიელი

პარიული სოფლის კომპა

მისი კარი და შეხედვით თანხებში, მერე იქიდან გამოსვლა აღარ მოგინდება. საქართველოს ულამაზესი ქალაქის, გურჯაანის და მისი შემოგარენის დიდი წარსულის ამბებს მოგვითხრობენ ამ დაკრიალებულ დარბაზებში გამოფენილი ქვის ხანის სასოფლო-სამეურნეო იარაღები და სამეცნიერო, ავგაროზები, ბრინჯაოს ხანის ჭურჭელი და საომარი საჭურჭელი.

გურჯაანის მხარეთმცოდნეობის მუზეუმში ეპოქების სწრაფად ენაცვლებიან ერთიმეორეს. ფეოდალური ხანა, ჯაჭვის პერანგის ნაფლეთები და ნახმლევი ჩაქქანი... რეგოლუციის დარბაზში სამი ოთახი ერთობა გურჯაანის რაიონში სოციალისტური მშენებლობის ამსახველ მასალებს, აქვე არიან სამაშელო ომის გმირები, მათი დედები და მამები, საომარი საგზალი რომ არ მოაკლეს თავიანთ შვილებს.

რა სიყვარული, ცოდნა, გატაცება და როგორღებდა იყო სპორტი, რომ ამ პატარა კოლექტივის მეთაურს მიხელო უზუნაშვილს და ფონდების მცველს ზეზვა ბუზარაშვილს ასე ლამაზად გაეგარა და გაეყვინა ჩვენი ხალხის უყვარვების სასიხარუო.

ამ მუზეუმში ინახება არა ერთი და ორი გამოუქვეყნებელი წერილი თუ მოგონება იმ დაუფიქრებ დღეებში, წინ რომ უსწრებდა ახალი საქართველოს დაბადებას.

ღიდი ამავე დასეთ ამ საშვილიშვილო საქმეს თელაველმა მასწავლებელმა მიხელო ცა-კაშვილმა. რამდენი მოგონება, თქმულება და გადმოცემა ჩაუწერია ამ გატაცებულ კაცს, რომ უამბობ და უსაფლად არ დაკარგულიყო მათი სახელი, ვინც უკანასკნელ სსს-ლის წევრად, უკანდაუხვევლად, შეურიგებლად ებრძოდა უსამართლობას.

ამ მასალებს გადავიხედავ ერთხელ კიდევ დამარწმუნა: ჩვენმა მკითხველმა ბევრი რამ არ იცის იმ ჭირ-გარამზე, რაც კახელ გლეხ-კაცს თავს დაატყდა მენშევიკების ბატონობის წლებში.

აქედან ჩემი ყურადღება მიიპყრო ერთი მუქუნული მონადირის თავგადასავალი. აი მისი მოვალე ანაბა

მოტანილი დეგუშა, თანაც დეგუშის მომტანი კაციც არ მოუფიქრა თვალში, და სანამ ვიღაცას არ შეეცინა, რა ვნაო, ამ ხუთი სიტყვის გადაცემა ვერ გაბედა. გახარებული, დაიმიტნებელი მიბაიჯებდა გიორგი ქალაქის ბაღისკენ, რომ უფრო თვალი მოატანა — ალხან-გაღმა, — კაკა-სიონის მთის ძირში ვეება კოკონი აბრიალდა. მწარედ შემოკვანესა გულმა ეს ცეცხლი იმის მათუყვებელი იყო, რომ დეგუშამ დაივიანა და ლავილების მშრითმელები აჯანყდნენ. და როგორც ძველად იცოდნენ, ნიშანი მისცეს მთავარ ბანაკს, ბრძოლა დაიწყებოდა. სიღნაღში კი იმ დამეს საპასუხო ცეცხლი არ დანთებულა.

მთელი ლავილები, — ყველა სახელმწიფო დაწესებულება, უკვე აჯანყებულთა ხელში იყო, როდესაც მეკავშირე მიქაძე ტელეფონს მიგარდა — და სიღნაღი გამოიჩანა.

სიღნაღმა მაშინვე უპასუხა: — რა გნებად? — როგორ მიდის თქვენი საქმე? ხომ არაფერი გაიჭირა? — რა უნდა გვიჭირდეს! რომელი ლაპარაკობ, კაცი? — მაშეცხლი რატომ არ დაანთეთ ცხის თავზე?!

— ცეცხლი შენ და დარდუბალა! ერთი მეცა მეთხე, ვარ თუ არა ხუმრობის გუნებაზე! მითხარი, რა გინდა? — როგორ თუ რა მინდა დაიწყეთ? — რა დაიწყეთ, ბიჭო, ვინ თხერი ხარ? მიქაძემ ყურმილი მაშინვე ორკაპზე და-ღი. არ იყო ძნელი მისახვედრი, რომ სიღნაღში ყველაფერი ისევე ძველებურად იყო დარჩენილი.

ლავილებში კი გავარდა პირველი თოფი თუ არა, მეექვსე პოლისი დიდი ნაწილი აჯანყებულებს შეუერთდა და ხანმოკლე ბრძოლის შემდეგ რაიონის ხელისუფლებას სათავეში მიექცნენ.

ტყუილად კი არ მოსთქვამდა მენშევიკების გახეთი ჯერ კიდევ 1918 წელს, რომ „საუბედროლოდ ქართველმა ჯარმა არა თუ არ გა-ამართლა იმედო, ყოველ მოლოდინსაც გადაჭარბა, საშინელი არე-დაბრევა და უწყესობა შეიტანეს ისედაც აფორიაქებულ ცხოვრებაში. (გახეთი „პოლიონი“, 1918 წ. № 7).

ჯარი თავიდანვე გადაუღდა ნოე ყორღანის მთავრობას, მაგრამ ჯუღელის გეარდო-ლებმა გააფრთხილეს იცავდნენ „დამოუკიდებელ საქართველოს“. ასე მოხდა ლავი-ლები: გეარდოლები სასტიკად გაუსწორდნენ მარტოდ დარჩენილ მემანაშვილებს და ხალხის მხარეზე გადასულ ჯარისკაცებს.

თბილისიდან სასწრაფოდ გამოძახებულმა დამსჯელმა რაზმებმა ალყაში მოაქციეს მთელი ლავილები, მაგრამ სახელმწიფო რა-მოყრილმა გეარდოლებმა ვერ ამოქოლეს ყველა გასაბრუნებელი და აჯანყების

ბევრმა მონაწილემ მოასწრო უკანდახვევა. ისინი ახლო-მასლო ტყეებში გაიხიზნენ და ბრძანების თანხმად, სამალავებში გაყურდნენ.

სწორედ იმ დღეებში დაუახლოვდა მიხელო იაშვილი მეტსახელად — მიხიზელს ბიჭი, ტყეში გაიხიზნულ ჯარისკაცებს. და სწორედ იმ დღეებში მოუხშირა მან სანადიროდ სიარულს. უკვირდა სოფელს, რა დროს ნადირობა იყო, როდესაც იაშვილს ნახევარი მინდორი ისევე მოუხვეწელი ჰქონდა, გუთნის ჯვრიც მისი იყო, იგივე სადღაც ტყე-ღრეში დაეხეტებოდა...

მაგრამ ვინ იცოდა მისი ნადირობის სა-ღილულოება!

დამარცხებული მემანაშვილების ერთი პატარა ჯგუფი, — უნტერ-ოფიცერი ნიკო ნაცვლავილი და სამი ჯარისკაცი, ალხანის პირის ვაგველებს ნახანავარში იმალოდნენ. გზადილები ნახანავარად დაემძინენ ნაცვლავილის ჯგუფს. დაიწყო თუ არა ლავილების აჯანყება, ისინი პირველი შეიჭრნენ თოფ-იარაღის საწყობაში და ტყეის დასცეს მესამე ასეულის მეთაურს კაპიტან ირაკლი გამყრდინად.

სამალავიდან იშვიათად გამოდიოდნენ. და თუ არა მუქუნული მონადირე, მათი საქმე ცუდად წაივლიდა. კვირაში ორჯერ ჩააკითხავდა მიხელო იაშვილი ცისანაბარად დარჩენილ ჯარისკაცებს, დაუტოვებდა ნადირობას, — ჯურღელს, ხონხონს, ტყის ქათამს, ტახის ხორცს. მოუტანდა ქვეყნის ამბავს და თვითონაც ამ ნახანავარში სწავლობდა რევოლუციის ანბანს, და როგორც თელაველი მასწავლებელი მიხელო ცაქაშვილი მოგვითხრობს თავის წერილში „დაეცა სამ-შობოლსათვის“, — იაშვილმა უკვე დაიწყო ევლისციხეში, მირიანაშვილ ეხანებში გამართულ ფარულ კრებებზე მენშევიკების მხილვა. იგი გაბედულად მოუწოდებდა კახელ გლეხებს, ყურებს ნუ ჩამოეყრით, ნუ დაღვრდებით, ახალი აჯანყებისათვის ვემზადდით...

და როდესაც 1920 წელს მიხიზელს ბიჭი ჯარში წაიყვანეს, იგი უკვე მტკიცე, შეუწყვეელი ბოლშევიკი იყო.

იგივე მიხელო ცაქაშვილი გვიამბობს: „იაშვილი კარგად ხვდებოდა ბოლშევიკების სიმართლეს, გაბედულად დაუჭირა მხარი პარტიას და ჯარისკაცებში იწყო გამო-სვლა“.

კონსტანტინე ლორთქიფანიძე

მხატვარი თ. ხაშიშვილი.

...იმ დამეს იაშვილი და ერთი ლავილე-ხელი ბიჭი ზალიკო გელაშვილი ყარაულ-ში ერთად მოხდნენ. ზალიკოს არაერთხელ გავიდა მიხელო იაშვილის სიტყვა ჯარის-კაცების ფარულ შეკრებებზე. ვაცნობის დღიდანვე გული მასთან ჩამოუხტა, მაგრამ ნაწმუნარი მანაც ვერ ვანდი, მიხიზელს ბიჭს ოფიცერები ამრეზილად უყურებდნენ და მასთან ჩუმობაში ცოტა სახიფათო საქმე იყო. იმ დამეს კი, ყარაულში თავი რომ და-იმართლებულს, ზალიკომ გაბედა და გული გადაუშალა უფროს ამხანაგს:

— ტიტო ხაჩიაშვილს იცნობ? — ნაძოვარ-ას ბიჭს რომ ეძახიან? — ჰკითხა გელა-ვილმა.

— ლავილების მილიციამი რომ მსახე-რობს?

— ჰო, იმავე გუებუნები. ჩემი მთავარი სული იმან წაიღო, უნდა მოგვალა... ეს თო-ფიც დროისად მომცეს ხელში!

— ეგეთი არ დაგიშავა, ბიჭო? — დამიგდე ყური და შენ თვითონ გაგვა-სამართლო!

ლავილებელი მჭედლო ზალიკო გელა-შვილი ამ გაზახულზე წაიყვანეს ჯარში. სანამ ჯარში წაიყვანდნენ, მოხდა ერთი ამ-ბავი, რამაც გული მოუჭალა ახალგაზრდა მჭედლს და სამუდამოდ შეაქულა ამა ქვეყ-ნის ზედამდომენი და უფლების მქონენი. მჭედელს ერთი ჩაღის ფერი ცხენი ჰყავ-და, ფოთოლს ეძახდა, სიცოცხლეს ურჩევ-ნიდა. სამჯერ იყო ალავერდობაზე ზალიკო გელაშვილი, — სამივე დროს პირველი ჯილო — ნაბადი, ქაჩარ-ხანაძე და თეთ-რი თეთისის ყაბლახი დედსაც ამშვენიეს მისი სახლის კედლებზე ჩამოკიდებულ ფარ-დავს.

ამ დაუქანებელ ბედურის ორთავაში შე-სამბლად როგორ გაიმეტებდა მჭედელი, ან საპაუნეს როგორ აკილებდა!

არადა, ქუჩაზე ხანმოკლე უნდა მოეტანა. სავსევი წისკვილი უნდა წაეღო, ტყიდან სათიხე ფრჩხი უნდა გამოეხილა...

ოღონდ ცხენი წაიყვანეს და მჭედ-ლელს ყველაფერი თვითონ ხელით თავისი ხელგით მოეჭრა და მოეჭრა.

სწორედ ეს ამბავი არ დასწავს მახანაშვილის მილიციის უფროსის მოადგი-ლეს ტიტო ხაჩიაშვილს, მეტსახელად ნაძოვარას ბიჭს რომ ეძახდნენ.

— შენ რა ცერებზე დადიხარ, ბიჭო, სად მიძვრები?! რომელი ვაჩხაძე და ჩოლოყაშ-ვილი შენა მეყვხარ, რომ მაკ ცხენს კოვ-ნიავს არ აკარებ! — უთხრა ერთხელ მჭე-დელს და როდესაც ცხენების მიბძობა-ცია გამოცხადდა, პირველი უწყება გელაშვილს მიუტანეს სამჭედლოში.

წაიყვანეს ფოთოლა. იქნებ მჭედელს როგორმე გადაეტანა ეს დღი საწყუხარი, მაგრამ ერთი კვირის თავ-ზე, როდესაც ახლად გაწვეულ ჯარისკაც-ებს მაქიმის მინდორზე ამეცადინებდნენ, ტყისპირას ცხენოსანმა მილიციელმა ჩა-მოიარეს, ზალიკოს კინაღამ გული გაუჩირ-და. ნაძოვარას ბიჭი მის ფოთოლას მოთა-მაშვედა.

ავარდა და დავარდა მჭედლი, ვიღას არ შესივლა, მომჭველეთო, მაგრამ სწორედ იმ ხანებში მისმა ოცულებმა ყარაულ შე-ცვალა საქართველო-აზერბაიჯანის საზღვა-რზე და გულზე ცეცხლოვითებულ ზალი-კოც კარგახანს დაემშვიდობა ლავილებს.

— არა, ზალიკო, — უთხრა იაშვილმა, როდესაც მისი აღსარება მოისმინა; — ერთი ტყვია სამჭედელს ვერ ამოაგდებს! შენც წაგე-ბული დარჩები და საერთო საქმესაც გა-მოაკლდები. ბოლშევიკები ტერორისა და პირადი შურისძიების გზას ვერ გაპყვებინა. ჩვენ უნდა ვეცადოთ, რომ მთელი ხალხი ერთობრად წამოვმლოთ, მაშინ აჯანყებას წინ ვერაფერი დაუღდება!

ის დამე საუბარი გაათუნეს. ძლივს და-აჯერა იაშვილმა გამწვრებული ბიჭი, რომ შურისძიება გულიდან ამოეღო და ხაჩიაშ-ვილის სახელზე ჩაიხიზნული ტყვია სხვა დღისათვის შემოეხანა.

რომელი დღისათვის? — როცა საერთო იერიში დაიწყება, ჩე-მო ზალიკო. ახლა კი, ავერ ჩემი მათარა და წყაროზე ჩაიხიზნე, პირზე წყალი თუ არ შეგისხ, წამილო ძილმა და ის არსი! — უთხრა იაშვილმა და ქამრიდან მათარა მო-იხსნა.

მაისის დამლევს, როცა მეთერთმეტე წი-თელი არმია საქართველოს საზღვარს მოუ-ახლოვდა, მენშევიკურმა მთავრობამ გა-დასწყვიტა, მეექვსე პოლი ლავილებიდან სასწრაფოდ აეყარა და ზაქათალში გაეგზა-ვნა. თანაც ხმა დაადგეს, — მთისა და ქარ-ბელაქის ლეკები შეერთებულან და კახეთის ასაორბელად მოდიანო.

ვინ-ვინ და კახელებმა კი იცოდნენ, რა უბედურება მოჰქონდა ლეკთა თარეშების გამოჩენას ალხანის ვაღმა-გამოდო.

მენშევიკების ნაფიცი ვეკილები ყოველ გზაჯვარედინზე დაპყრობდნენ, რომ ლეკ-ში არა მარტო კახეთს, მთელი საქართველოს მიწა-წყალს პარტახად დაეცვენო.

პირველ ხანებში ამ ხმამ მთელი ქვეყანა შესძრა. ლავილების ერთობა მოხალისეები მოაწყდნენ, მოგვეცით იარაღი, რომ ჩვენი ქვეყნის დაუძინებელ მტერს გზა გადავუ-ლოთოთ.

ჯარიც ფეხზე დადგა. დაიწყო საზღვრების გათვარება. ლავილები და მისი შემოგარენი მთავალი ციხე-სიმაგრედ უნდა ქვეყნოყო, მაგრამ ჯარის კომუნისტებმა მ

